

---

take a new direction and the world changes. Or they want to change it. Which, after completing one cycle, continues as before.

The ocean and the river – is the border, the dividing line and the connection between the worlds, the metaphor of the road that can be crossed if destiny and people allow it. When making a choice between violence and love, hatred and tolerance, it is a trial from which the washed clean must emerge.

ლელა წიფურია

ხელოვნებათმცოდნეობის დოქტორი, ასისტენტ-პროფესორი

ივანე ჯავახიშვილის სახელობის

თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტი

„ერთხელ ჰოლივუდში“, ანუ კიდევ ერთხელ კინო კინოში

მსოფლიო კინოს კლასიკოსები ხშირად მიმართავენ ფილმში ფილმის გადაღების პროცესის ჩვენებას. ფედერიკო ფელინის [“8½“](#), ფრანსუა ტრიუფოს „ამერიკული ღამე“, ელია კაზანის „უკანასკნელი მაგნატი“, ვუდი ალენის არაერთი ფილმი, გლებ პანფილოვის „დასაწყისი“, ილია ავერბახის „ხმა“ და კიდევ მრავალი ნაწარმოები უდაოდ მეტყველებს კინორეჟისორების დიდ ინტერესზე მოახდინონ ფილმის შექმნის შემოქმედებითი პროცესის ასახვა. რაც შეეხება დოკუმენტურ კინოს- აქ მთელი მიმართულებაა, სადაც მოთხრობილია როგორც ფილმების გადაღების შესახებ, ასევე ამა თუ იმ მსახიობის თუ რეჟისორის ბიოგრაფია, სადაც გადასაღები მოედნების ჩვენებას დიდი ადგილი ეთმობა. კვლევის საგანი ამ ჟანრში გადაღებული კვენტინ ტარანტინოს მეცხრე ფილმია.

კვენტინ ტარანტინოს 2019 წელს გადაღებული „ერთხელ ჰოლივუდში“ 2020 წელს, ოსკარების დაჯილდოებაზე 10 ნომინაციაში იყო წარდგენილი და 2 ოსკარი მიიღო. მანამდე ფილმი რამდენიმე პრიზით აღინიშნა ისეთ პრესტიჟულ დაჯილდოებებზე, როგორცაა ბაფტა, ოქროს გლობუსი და ა.შ.

კვენტინ ტარანტინოს ფილმს „ერთხელ ჰოლივუდში“ 1969 წლის ლოს ანჯელესში გადავყავართ, სადაც ყველაფერი იცვლება, როდესაც ტელევიზორული რიკ დალტონი (ლეონარდო დი კაპრიო) და მისი დიდი ხნის დუბლიორი კლიფ ბუთი (ბრედ პიტი) გზას იკვალევენ ინდუსტრიაში, რომელიც ისე შეცვლილა, რომ ვედარც იცნობ. ეს ფილმი მონაწილე მსახიობების დიდ არმიას და სიუჟეტური ხაზების მრავალფეროვნებას გვთვაზობს, რითაც პატივს მიაგებს ჰოლივუდის ოქროს ხანის დასასრულს. მეზობლად რომან პოლანსკი და შერონ ტეიტი ცხოვრობენ. დალტონი პოლანსკისთან გადაღებაზე ოცნებობს, მაგრამ კარიერაში რთული პერიოდის გამო იტალიაში წასვლას და იქ მოღვაწეობას გეგმავს. კვენტინ ტარანტინოს ფილმში დოკუმენტური სიზუსტით არის გაცოცხლებული სამოციანი წლების დასასრულის სტუდიების ატმოსფერო, ჰიპების გარემო, ჩარლზ მენსონის „ოჯახის“ სისასტიკე...

ფილმის ბიუჯეტი: 95 000 000 დოლარი იყო. ფილმში არის დიდი სიყვარული და ნოსტალგიაც მეოცე საუკუნის ვარსკვლავური ჰოლივუდისა.

„72-ე ფესტივალზე ბოლო დღეებში შემოერთებულს, ტარანტინოს კანში განსაკუთრებით ელოდნენ. მის ფილმზე დასწრების მსურველთა რაოდენობამ რეკორდი მოხსნა. *Pulp Fiction*-ის პრემიერიდან 25 წლის თავზე, რეჟისორი იმ ფილმით ჩამოვიდა, რომლის შესახებ მოყოლას ბავშვობიდან ოცნებობდა.

ერთხელ ჰოლივუდში ერთდროულადაა კინოს მიმართ სიყვარულში გამოტყდომაც და ახალი საუკუნის ტრავმიდან თავის დახსნის მცდელობაც.“¹

ქვენტინ ტარანტინოს პოპულარობა არც საქართველოში არ აკლია. *Pulp Fiction*, საქართველოში „მაკულატურის“ სახელით ცნობილი, მასში მონაწილე ვარსკვლავების უმა თურმანის და ჯონ ტრავოლტას მართლაც საოცარი ტვისტის წყალობით ფილმმა მსოფლიო მნიშვნელობის ჰიტის სახელი დაიმკვიდრა და მეოთხედი საუკუნის შემდეგაც დიდი პოპულარობით სარგებლობს. ცხადია არ არის გასაკვირი დიდი მოლოდინი, რომელსაც კვენტინ ტარანტინოს განაცხადის შემდეგ მისი ახდენილი ოცნების ეკრანული ვერსიის ხილვა უკვე თავისთავად დამინტრიგებელი გარემოება გახლდათ. კანის ფესტივალზე კვენტინ ტარანტინოს, რომელიც ლეონარდო დი კაბრიოსთან, ბრედ პიტთან და მარგო რობთან ერთად იყო ფესტივალზე, ფილმის პრემიერის შემდეგ ოვაციები მოუწვევს, რომელიც 6 წუთს გაგრძელდა. და ეს არც არ არის გასაკვირი, რადგანაც ეს ყოველივე სწორედ კანში მოხდა, იქ სადაც ყველაზე მაღალი რანგის ფილმებს ნახულობენ და სადაც ტარანტინოს ასაკის კინოელიტა მასავით კინონოსტალგიით არის შეპყრობილი. პერიოდი, რომელსაც კვენტინ ტარანტინო ასახავს ფილმში, მისი ბავშვობის ემოციებით სავსე აღქმის მოგონებაც შესაძლოა იყოს. 1969 წელს რეჟისორი 6 წლის იყო და მოგეხსენებათ ამ ასაკში კინო და ზღაპრის სამყარო თითქმის იდენტურია. აქვე უნდა აღინიშნოს, რომ „ერთხელ ჰოლივუდში“ არ არის ისეთი პოპულარული ახალგაზრდებში, როგორც „მაკულატურა“. ცხადია ამას ობიექტური მიზეზი აქვს- ახალგაზრდებისთვის გასული საუკუნის ამბავი, სადაც ჰოლივუდის ორი ყველაზე ლამაზი მამაკაცი არც თუ წარმატებული სერიალების რიგით მსახიობს და მის

დუბლიორს განასახიერებენ და საშუალოდ სიმპატიურადლა გამოიყურებიან, თავშივე ანგრევს მათი უზადო გარეგნობის მითს. ასე იქცნენ მეგავარსკვლავები ორ საკმაოდ მოსაწყენ მამაკაცად, რომლებსაც ვერც კარეირა აუწყვიათ და ერთ მათგანზე ფრიად საეჭვო ხმებიც კი დადის საკუთარი ცოლის მკვლელობის შესახებ. ასევე ახალგაზრდებისთვის ბევრს არაფერს ნიშნავს ჰოლივუდის ვარსკვლავების- ბრიუს ლის, შერონ ტაიტის, რომან პოლანსკის „გაცოცხლება“. არც „ჩარლზ მენსონის“ ბანდის შესახებ სმენიათ ბევრი... მოკლედ, ეს მათი ფილმი არ გახდა, ის ზედმეტად ტრანტინოს თაობის ამსახველი აღმოჩნდა. და მაინც, მიუხედავად იმისა, რომ „მაკულატურის“ დონის აღიარება არ ხვდა წილად ახალგაზრდებში, ფილმის შემოსავლებმა \$374.3 მილიონს მიაღწია და ამასთანვე ოსკარის 10 ნომინაცია დაიმსახურა, მათ შორის საუკეთესო სცენარისა და კაცის მეორეხარისხოვანი როლის (ბრედ პიტი) კატეგორიაში გამარჯვებულები გახდა.

ცალკე აღნიშვნის ღირსია ორი ვარსკვლავის თანაშემოქმედების ნიუანსები: ლეონარდო დი კაბრიო აღნიშნავს: "რაც ყველაზე საინტერესო იყო ბრედთან ერთად მუშაობაში, არის შინაგანი სიმშვიდე და ის ფაქტი, რომ პირველივე დღეს ძალიან მარტივად დავსინქრონიდით. ბევრი მომზადება არ დაგვჭირვებია. სცენარზე ვილაპარაკეთ და ინსტიტუტურად ვიცოდით, როგორი დინამიკა ექნებოდა ჩვენს ურთიერთობას, ვინ იყვნენ ჩვენი გმირები ერთმანეთისათვის. ორივე ვყოფილვართ მსგავს სიტუაციებში. გარდა ამისა, მნიშვნელოვანია ის, რომ ჩვენი პერსონაჟები, რიკი და კლიფი თავ-თავის გზას მიჰყვებიან, საკუთარ ისტორიებს ავითარებენ და რაღაც დროს ისევ იკვეთებიან"²

და რაც ძალზე მნიშვნელოვანია ხელოვნებაში: ორი დიდი მსახიობის პარტნიორობამ ამ ფილმში ამ სიტყვის სრული დატვირთვა შეიძინა. ისინი ერთმანეთის კონკურენტებად არ ქცეულან ფილმის გადაღების პროცესში. მათ მართლაც თანაშემოქმედების იშვიათი მაგალითი უჩვენეს წარმატებისთვის ლამის წესების გარეშე ბრძოლაში ჩაბმულ კინო საზოგადოებას და ნამდვილად დაამტკიცეს, რომ თანაშემოქმედებით ბევრად მეტის მიღწევას შესაძლებელი. ის გარემოება, რომ ბრედ პიტის და ლეონარდო დი კაბრიოს მართლა შესანიშნავი მსახიობები არიან, არავისში არ

იწვევს ეჭვს. მაგრამ ეს ორი როლი მათი ადრიდენდელი ეკრანული სახეებისგან სრულიად განსხვავებულია. როგორც უკვე აღვნიშნე, კვენტინ ტარანტინო არ ცდილობს მათი გარეგნობით მყურებლის მოხიზვლას. უფრო პირიქითაა- ცხოვრების სირთულეებთან ჭიდილში ორივე თითქოს გაქუცულების შთაბეჭდილებასაც ახდენენ. ორივე პერსონაჟის ფსიქოლოგიური არამდგრადობა, გაუწონასწორებლობა, მუდმივი ჭიდილი ჰოლივუდში დამკვიდრებისთვის. და მაინც დიდი ერთგულება, რომელიც ორივე გმირის ქმედებაში იკვეთება.

ოსკარების დაჯილდოებისას ბრედ პიტის გამოსვლა მეტად ემოციური იყო: „ტიტანიკში რომ ვყოფილიყავი გადაგარჩენდი,“- ასე მიმართა ბრედ პიტმა დი კბარიოს და იქვე დასძინა: "როდესაც კარიერას ვიწყებდი, თქვენ მიერ დასახელებული ეს ვარსკვლავები, ალ პაჩინო, ჯო პეში, ტომ ჰენკსი, ენტონი ჰოპკინსი, ჩემთვის ღმერთები იყვნენ. ეს ჩემთვის დიდი პატივია. გიზიარებთ ჩემს პატივისცემას". კვენტინ ტარანტინოს ფილმში ალ პაჩინო მათი პარტნიორია- ბებერი მენეჯერი, რომელიც ცდილობს რიკის გადაბირებას „მაკარონის ვესტერნში“, როგორც არც თუ პრესტიჟულ იტალიურ ვესტერნს უწოდებენ ჰოლივუდში. ბრედ პიტის სიტყვები ალ პაჩინოს შესახებ მხოლოდ აქტიორების მიმართ გამოხატული პატივისცემა არ არის, ეს პატივისცემა თანაბრად შეეხება მეოცე საუკუნის 60-80-იანი წლების ამერიკულ კინოს, რომლის დეკორაციებსაც კვენტინ ტარანტინოს ფილმში უმოწყალოდ შლიან, გორგოლაჭებითაც გაასრიალებენ. სამოციანი წლების დასასრულის ფილმების მუსიკალური თემების ვარიაციები, მოდა, რეკვიზიტი, გარემო. იმდროინდელი „ქუჩები“ , ჰიპების უცნაური დასახლება, საიდანაც რეალურად თავისუფლებას ამოფარებული ბოროტება მოდის. კვენტინ ტარანტინოს, როგორც მართლა ჭეშმარიტ ოსტატს შეეფერება, არ უჩნდება სურვილი აჩვენოს ფილმში ფენმძიმე შერონ ტაიტის მკვლელობის ამბავი. მენსონის ბანდის თავდასხმას ფილმში რიკი და კლიფი გადაიტანენ. ფილმის ფინალურ ეპიზოდში მისი სახლის გალავანთან მდგარ დი კბარიოს შერონ ტაიტი სტუმრად ეპატიჟება. ცხადია ყველა კინემტოგრაფისტმა და არა მხოლოდ მათ კარგად იციან ტაიტის მკვლელობის ამბავი. მაგრამ ტარანტინოს ფილმის ფინალი ჰოლივუდურია- ჰეფი ენდი, ის რაზეც დგას ამერიკული ფილმების წარმატების საიდუმლო და კვენტინ

ტარანტინოც ამ ტრადიციას მისდევს- ნოსტალგიურ ფილმში სხვაგვარად ვერც იქნებოდა...

გამოყენებული ლიტერატურა

1. ნესტან ნენე კვინიკაძე “ერთხელ ჰოლივუდში — ტარანტინოს ხმაურიანი დაბრუნება კანში“, <https://on.ge/story/38016>
2. Mike Flaming JR, Leonardo DiCaprio On ‘Once Upon A Time In Hollywood’ And Looking For Positives In Disruption That Has Turned The Movie Business On Its Ear – The Deadline Q&A, December 19, 2019 , <https://deadline.com/2019/12/leonardo-dicaprio-once-upon-a-time-in-hollywood-career-future-interview-1202813571>
3. პიტი დიკაპროის: ტიტანიკში რომ ვყოფილიყავი, გადაგარჩენდი <https://on.ge/story/48403>

Lela Tsifuria

PhD in Art History and Theory, Assistant Professor

Ivane Javakhishvili Tbilisi State University

„Once Upon a Time... in Hollywood...“ or Ones Again the Movie in the Movie
Summary

World cinema classics often resort to showing the process of making a film in a movie. “8½” by Federico Fellini, “Day for Night” by François Truffaut, several films by Woody Allen, Ilia Averbkhs “The Voice” and many other works undoubtedly reflect the great interest of filmmakers in filming the creative process of making a movie.

As for documentary film, there is a whole direction here, which tells about the shooting of films, as well as the biography of this or that actor or director, where a great place is given to the screening of the film. The subject of research is Quentin Tarantino's ninth film in this genre.

Quentin Tarantino's "Once Upon a Time... in Hollywood..." in 2019 was nominated for eight Academy Awards in 2020 and won two Oscars. Earlier, the film was awarded several prizes for such prestigious awards as Bafta, Golden Globe, etc.

Quentin Tarantino's “Once Upon a Time... in Hollywood...” visits 1969 Los Angeles, where everything is changing, as TV star Rick Dalton (Leonardo DiCaprio) and his longtime stunt double Cliff Booth (Brad Pitt) make their way around an industry they hardly recognize anymore. The ninth film from the writer-director features a large ensemble cast and multiple storylines in a tribute to the final moments of Hollywood's golden age. Roman Polanski and Sharon Tate live neighbor. Dalton dreams of filming with Polanski, but due to a difficult period in his career, he plans to go to Italy and work there. In Quentin Tarantino's film, the atmosphere of the studios of the late sixties, the hippie environment, the cruelty of Charles Manson's "family" are revived with documentary accuracy...

Movie budget was \$ 95,000,000. The film also has a great love and nostalgia for twentieth-century stellar Hollywood.

მარინე (მაკა) ვასაძე

*ხელოვნებათმცოდნეობის დოქტორი, ასოცირებული პროფესორი,
საქართველოს შოთა რუსთაველის თეატრისა და კინოს უნივერსიტეტი*

ედვარდ ოლბის პირველი პიესის თანამედროვე ქართული ინტერპრეტაცია